Gizeh piramides

Mijn herinneringen uit andere levens via dromen

“Na een lange dag waarin ik vloog van Luxor naar Cairo en dwaalde in het Cairo museum en over de soek is het eindelijk tijd om naar mijn hotel te gaan. Ik ben moe maar mijn lichaam raast van de adrenaline, ik heb een kamer recht voor de grote piramide. Ik sta straks eindelijk oog in oog ermee!

De buddy neemt mijn koffer mee en opent de deur. Ik haast me naar het balkon en gooi de deur open. De zwoele avondlucht omarmd me en de aanblik zet me in vuur en vlam. Tranen lopen over mijn gezicht. De piramides……een jeugdwens is vervuld.

De hele avond zit ik op mijn balkon en ik staar er alleen maar naar. De hoge frequentie in me op nemend. In trance meditatie met mijn ogen onafgebroken in contact met de grote piramide.

Die nacht droom ik onrustig. Ik zie leeuwenmensen en een Ibis achtig wezen, Toth – denk ik? – en ander soort wezens die ik niet herken. Ook zie ik mensen. Ikzelf ben denk ik ook een mens aan mijn handen te zien.

We staan in een cirkel om een grote ankh. Een vrouw staat op het midden van de ankh in het midden van de cirkel. Ik zie een soort wit licht in haar stromen uit de ankh. Voor me transformeert ze in een ankh lichtwezen, het doet me denken aan een lichtgevende knoop van Isis. Ze is vol van de frequentie van de Ankh en komt naar ons toe. Ze pakt iemands hand en die zie ik ook volstromen en veranderen. De energie verspreid zich door de cirkel en bereikt ook mij. Ik voel het licht in me stromen, mijn lichaam verandert in een wit licht. Ik word een ankh-lichtwezen. Als de cirkel “vol” is draaien we ons naar de enorme uitgestrekte woestijn voor ons. De basis van de eerste piramide staat al. We gaan aan het werk. Ik voel een soort zoemen in mezelf en hoor een piep. We concentreren ons en ik voel mijn handen een soort gebaren maken. Met uiterste precisie zweven er gigantische rotsblokken op ons commando door de lucht. We sturen coördinaten door, ik begrijp niet precies hoe het gebeurt, maar de blokken belanden keurig op hun plek op de piramide.
Na enige tijd zijn er een aantal lagen weer opgebouwd. We besluiten af te ronden voor vandaag.

Het was alsof ik keek door de ogen van iemand, kon ervaren wat die persoon ervaarde maar met het bewustzijn van nu, want ik begreep niet goed hoe of wat.

De volgende ochtend word ik badend in het zweet wakker. Ik ga googlen en kom uiteindelijk, ondanks de slechte hotel wifi uit op de website van **hetgrotereplaatje.nl**
Hier staat omschreven wat ik vannacht heb “gedroomd”……

2 Piramides van Gizeh

Dan ga ik naar beneden voor wat ontbijt en ga snel naar de gids die me vandaag naar de piramides brengt. We kletsen gezellig en het is nog heel rustig. Ik besluit de piramide in te gaan.

Tijdens de benauwde steile klim omhoog over onhandige plankjes ‘herinner’ ik me dat ik hier zwevend omhoog ging. Niets lijkt te gek na die droom van vannacht.

3 Piramides van Gizeh

De Koningskamer is verrassend kleiner dan ik verwacht had en minder spectaculair. Er hangt een vreemde sfeer in de kamer. Ik ben er helemaal alleen. Ik zie de afgebrokkelde sarcofaag en wil ernaartoe maar er is een beklemmend gevoel op mijn borst en een angstkneep in mijn maag. Het lijkt wel alsof ik tegengehouden word. Ik durf er niet in te kijken en ik durf er ook niet te dicht bij te komen de blinde paniek verlamt me, terwijl ik weet dat het ding gewoon leeg is en er “niets is”. Het lukt me tot een meter ervoor te komen en klik snel een foto.

Met de rare verlichting erbij en mijn schaduw is het een vreemd plaatje.

Ik ga snel weg van het ding en de zware angstige energie en loop nog een rondje door de kamer.

Ik chant wat klanken en de bijzonder mooie resonantie brengt me tot bedaren. Ik weet nog niet goed wat het is dat ik net ervaren heb maar besluit terug te gaan naar de gids.”

Enkele jaren later

Op Reis in Gizeh

Inmiddels ben ik op mijn vierde of vijfde reis naar Egypte en is het de tweede keer dat ik de Koningskamer bezoek. De sfeer is heel anders nu, het is druk, vochtig en de angst voor de sarcofaag is er niet. Komt dat door de aanwezigheid van anderen? Dat ik nu niet alleen hier ben?
Een aantal mensen chanten wat klanken. Het lijkt wel of de energie weg is van de plek. Ik snap het niet zo goed.

De weg naar beneden terug is verschrikkelijk er zijn zoveel mensen in de schacht omhoog en omlaag aan het gaan dat we vast komen te zitten met een enorme mensenmassa in die kleine schacht. “Rustig blijven Esther, rustig blijven.” De verzengende hitte en vochtigheid is bijna niet te houden en het lijkt of ik geen lucht krijg.

‘S avonds in mijn te lawaaiige en wederom te drukke hotel ga ik snel naar bed.
Ik vraag mijn gidsen wat ik mag herinneren van de Koningskamer. Ik snap niet waarom ik het vorige keer zo angstig vond.

Er komt niet gelijk iets. Ik val in een onrustige slaap met flarden. Als ik wakker word weet ik even niet waar ik ben. Het is pikkedonker en ik ben nog helemaal suf. “Slaap ik? Ben ik wakker?”
Ineens lijkt het alsof ik geen lucht krijg ik wil omhoog komen maar schaaf mijn arm tegen iets hards, steen, en besef ineens hoe hard de ondergrond is waar ik lig. “Geen lucht, geen lucht.”

“Donker, ik ga dood.” Blinde paniek raast door mijn lijf. Het donker is zo donker er lijkt geen einde aan te komen. Ik voel me als een klein kind zo bang voor monsters die zich verborgen houden in het duister, ik weet zeker dat er negatieve entiteiten zijn ik voel de zware energie in mijn lijf. Ik ben zo bang dat ik wil vluchten maar “hoe, hoe?”

Dan herinner ik me weer mijn meditatie training. Ontspan. Adem zacht. Verstil de adem. Ik laat een gouden lus van energie lopen door mijn pijnappelklier, via mijn thymusklier dwars door mijn hartchakra en weer terug. De acht van het oneindigheidssymbool. Het brengt me in een trance achtige staat waarvan ik weet dat ik spoedig geen adem meer nodig zal hebben. Ik voel me nog steeds zwaar, ben nog niet ontspannen genoeg. 'Hahhhh' adem ik mijn ademteug uit en dan verstil ik.

En dan ineens – ploep – is het er. Dat gevoel dat ik zweef. Ik ben vrij van mijn lichaam. Vrij om te reizen waar mijn geest heen wil. Ik weet dat de vorm van de piramide mijn lichaam goed zal conserveren de komende dagen. Het verblijven in diepe donkerte voor dagen achtereen stimuleert mijn visionaire vermogens en mijn vermogens om tussen dimensies te reizen.

Het is zo zalig om te zweven. Ik herinner me dat ik een missie heb. Een missie om het Hoogste potentieel in mijzelf te openen. Maar al wat ik zie is kleuren, heilige geometrische vormen.

Dan schrik ik badend in het zweet wakker.

Ik voel om me heen in het duister en klik een lamp aan.
Het flauwe licht schijnt door mijn hotelkamer."